

Gedachten

Op een bank aan het water met de avond in het verschiet,
op een godverlaten plek waar je niets dan golven ziet,
waar het rood en het oranje in de diepe zee verdrinkt
en de ongerepte stranden staan te wenken.

In gedachten zie ik al die vreemde steden voor mij,
ik ruik wolken van lavendel, delicate specerij,
in wel meer dan honderd talen roept de horizon op mij
en ik sta op om me naar daar te laten varen...

Ik had mijn buik vol van het getreuzel in dit oud, versleten land
en ik droomde een nieuw leven, ginder aan de overkant,
waar de bloemenmeisjes dansen onder palmen op het strand
en de zon elke dag op ons zou schijnen.

Ik zie de bergen en de steden en de dorpjes voor mij,
met de fel gekleurde bootjes, rustig wiegend op het getij.
In de lucht vliegen de vogels zingend boven ons voorbij
en ik weet, nu is het tijd om te verdwijnen.

Ik heb zo vaak al gedacht: deze keer ben ik hier weg,
ik ben er vandoor, ik blaas de brug op, maar geloof wat ik je zeg:
diep in mij ontwaakt er dan een duiveltje dat vecht
en dat mij weer overhaalt om hier te blijven.

En al had ik al die landen toch wel echt eens willen zien,
de flanken van de Andes of de brousse van Benin
en al weet ik dat ik hier vastzit, voor mijn leven lang, misschien,
ik weet toch dat ik zonder haar niet meer kan leven...

Want dan kijkt ze met twee oogjes als een diepe oceaan,
ik hoor een wondermooi muziekje als ik haar daar zo zie staan.
Ik voel dat ik niet kan liegen als ze opnieuw zo naar me ziet,
ach Marieke, nee Marieke... ik ga ... niet.